

Els jubilats en peu de guerra

written by Josep Pérez Franco | 18 d'abril de 2018

Aquest any 2018 hi ha hagut l'irrisori increment de les pensions del 0,25% (en el millor dels casos uns 6 € al mes), que és el mateix increment que s'ha registrat aquests darrers anys. Això sí, s'ha comunicat eufòricament per carta personalitzada, pel ministre de torn, que s'ha interpretat com una presa de pèl i una actitud cínica. Aquesta decisió del govern de l'Estat, ha estat el detonant que ha produït una contundent i inesperada resposta social. Ha sorprès al Govern, que pensa que els jubilats són un col·lectiu de xais amb poca capacitat de mobilització i poques possibilitats de raonament econòmic. Aquest col·lectiu s'ha manifestat potent, organitzat i cohesionat. El govern espanyol veu una amenaça latent per a la seva pròpia estabilitat, ja que 9,5 milions de pensionistes (votants) tenen poder per inclinar la balança en qualsevol sentit.

Els perceptors de pensions saben que el poder adquisitiu ha minvat notablement els darrers anys degut a la inflació. Segons un treball d'un grup d'economistes, en uns 10 anys la pèrdua de poder adquisitiu s'aproxima al 20%. Pràcticament tots els països de la UE incrementen les pensions en funció de la taxa d'inflació. Segurament els pensionistes es resignarien si veiessin un repartiment just i equitatiu dels recursos, però es constata un malbaratament alarmant, construïnt aeroports sense avions innecessaris, autopistes o autovies duplicades en fallida que es rescaten amb diner públic amb gran satisfacció de constructores i bancs, trens d'alta velocitat no rendibles com no té cap país d'Europa, que l'Administració pública és mastodòntica, ineficaç i tendeix a créixer, que hi ha una macro i costosa estructura diplomàtica que respon a un concepte de gran potència, que en el cas de l'Estat espanyol és pura fal·làcia. Veuen també com encara avui es liciten per a les ambaixades l'adquisició d'elements

sumptuosos i prescindibles com coberteries de plata, piscines climatitzades, catifes, obres d'art, etc. La gent, sigui del color polític que sigui, diu prou a aquesta disbauxa!

És paradoxal que el règim del 78 tan constitucionalista i tan legalista, s'oblida del que no li convé, com l'article 50 de la Constitució, que diu: "**Els poders públics garantiran la suficiència econòmica als ciutadans durant la tercera edat, mitjançant pensions adequades i actualitzades periòdicament.** (...) promouran el benestar mitjançant un sistema de serveis socials...". Sembla que l'únic important, immutable i sagrat sigui l'article 2, aquell que parla de la indissoluble unitat de la nació espanyola, pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols. I no vull comentar el famós article 155 que és una mena de calaix de sastre, que pràcticament no diu res i s'ha utilitzat com un comodí per fer i desfer el que han volgut amb aquesta dissortada pàtria nostra. Al cap i a la fi la Constitució és un paper amb un contingut fet i referendat per un col·lectiu humà que ocupa un territori i s'organitza segons els seus interessos i criteris i pot canviar el seu contingut tantes vegades com vulgui, com veiem en el món democràtic i civilitzat del nostre entorn.